

חינוך בפרשה-ויצא באהבתו אותה

הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ', מרצה בכיר

בכל מקצוע יש פעולות לבצע. אפשר לעשות 'סתם', ואפשר לעשותם עם לב, עם אהבה. הבטתי בַּצָּבֶע בעת עבודתו. הוא מביט על הקיר בעין יפה, טובל את המברשת ואת הגלגלת בצבע, ומעביר על הקיר. הרגשתי שהוא אוהב את העבודה, מברשתו מלטפת וגלגלתו מחבקת. כך בעבודה **עם דוממים**, תוצאות האהבה ניכרות באיכות המצור המוגמר. קל וחומר לעובד **עם בני אדם**, האהבה נדרשת לאיכות. בן בנו של ק"ו בעבודה **עם נשמות רכות**. מחנך אוהב את תלמידיו, והם – באור חוזר – אוהבים את רבם. **כשיש אהבה - החינוך מועיל**, כשיש אהבה לא מתעייפים בקשיי הדרך, מאמינים בתוצאה, ושמחים על כל התקדמות.

יעקב אבינו עובד בית לבן. התורה מלמדת וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שֶׁבַע שָׁנִים, וַיְהִי בְּעֵינָיו כְּיָמִים אֶחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ. המפרשים ביארו בארוכה כי כשאדם שאוהב את עצמו - אין לו סבלנות להמתין והזמן מתארך בעיניו. אך יעקב אהב את רחל, לא את עצמו. הוא רוצה לשאתה - לא להנאתו, אלא כדי להעמיד את עם ישראל. הוא חש כי 'הזמן רץ', ושבע השנים עברו ביעף. **יש במפרשים פירוש נוסף**. וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב... וַיְהִי בְּעֵינָיו כְּיָמִים אֶחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ - את העבודה! היות והוא אהב את העבודה 'הזמן רץ' בעיניו.

שח לי מלמד כי בעבר חש שחיקה ועייפות בעבודתו. נטל עצה, והתחיל בשנה האחרונה ליצור 'דבר חדש'. מדי שבוע הוא מפיק עלון לכלל תלמידי הת"ת. הוא מְרַכֵּז את עשיית הצוות - הנושאים אתו בעול. האחד כותב סיפור שבועי, האחר חידון, וכו'. מדי שבוע הוא 'עסוק' ביצירה. הוא מקבל משובים חיוביים וחש רעננות וחדשנות. ממלמד עייף בעבר הוא נעשה חי, הוא אוהב את העבודה - והזמן רץ! עוד שבוע חלף!

בכדי **לאהוב** את העבודה, חשוב לעבוד בסביבה תומכת. מול המלמד ניצב מנהל **טוב-עין** המעודד ומחזק. גישתו של המנהל חשובה ביותר בחיזוק המוטיבציה של העובדים תחתיו. ומי בכלל אמר **שהם תחתיו**...?

נעביר מחשבה זו גם לעבר צד התלמידים. יש ילדים שעוקבים אחרי מחוג השניות בשעון

הקיר הכיתתי, ואינם מבינים למה בשעון הזה 'הכל לאט'. הזמן לא זז. הוא הספיק לחלום, לצייר, להביט מהחלון - ושוב מביט בשעון - והנה עברה רק דקה... הרי מלאכת שמים היא להאהיב את הלימוד בקרב התלמידים! כשילד אוהב את השיעור הוא מתבטא "איך הזמן עבר מהר!". ומתי אוהבים הלימוד? כשמרגישים עשייה, יצירה, כשמקבלים עידוד, כשרואים הצלחה. לא ישיבה קפואה והקשבה דוממת, אלא תחושת שותפות!

יעקב עבד בכדי לשאת את רחל. ומתוך שְׁאֵהָבָה אהב גם את העבודה שעבד בעבורה. מסופר כי הגה"ק **מצאנז קלויזנבורג** פנה בשאלה למלמד חשוב "**אדריכל** זקוק לחוש הדמיון מפותח בכדי להצליח ביצירתו. **מהנדס** צריך בפנימיותו לאהוב חשבון. **מה התכונה הפנימית הנדרשת להצלחת מלמד תשב"ר?**". הצדיק שאל ואף השיב "**אהבת ישראל!** כשהרב אוהב כל אחד ואחד, בכל מצב ומצב, יצליח בעבודת הקודש".

יעקב אבינו, רועה נאמן, **אהב** כל גדי וכבש. הוא הבחין וזיהה את השונה - מתוך אהבתו אליהם. אינו מדבר עם לָבָן הארמי על "צאן מוכתם" באופן מכליל, אלא מפרט: נקוד, טלוא, ברוד, עקוד, חום. יעקב גם מסכים לקבל את כל '**צאן לָבָן הנוֹתָרֵת**', ופירש"י "הרעועות שבהן החולות והעקרות שאינן אלא שיריים, אותן מסר לו". ומָאֵלוּ התעשר! מלמד אוהב אינו נרתע מ'הכיתה הקשה', הוא יודע **ששם טמון האוצר!**

בהצלחה בעבודת הקודש!

יחיאל מיכל מונדרוביץ'

yym@gmail.com123